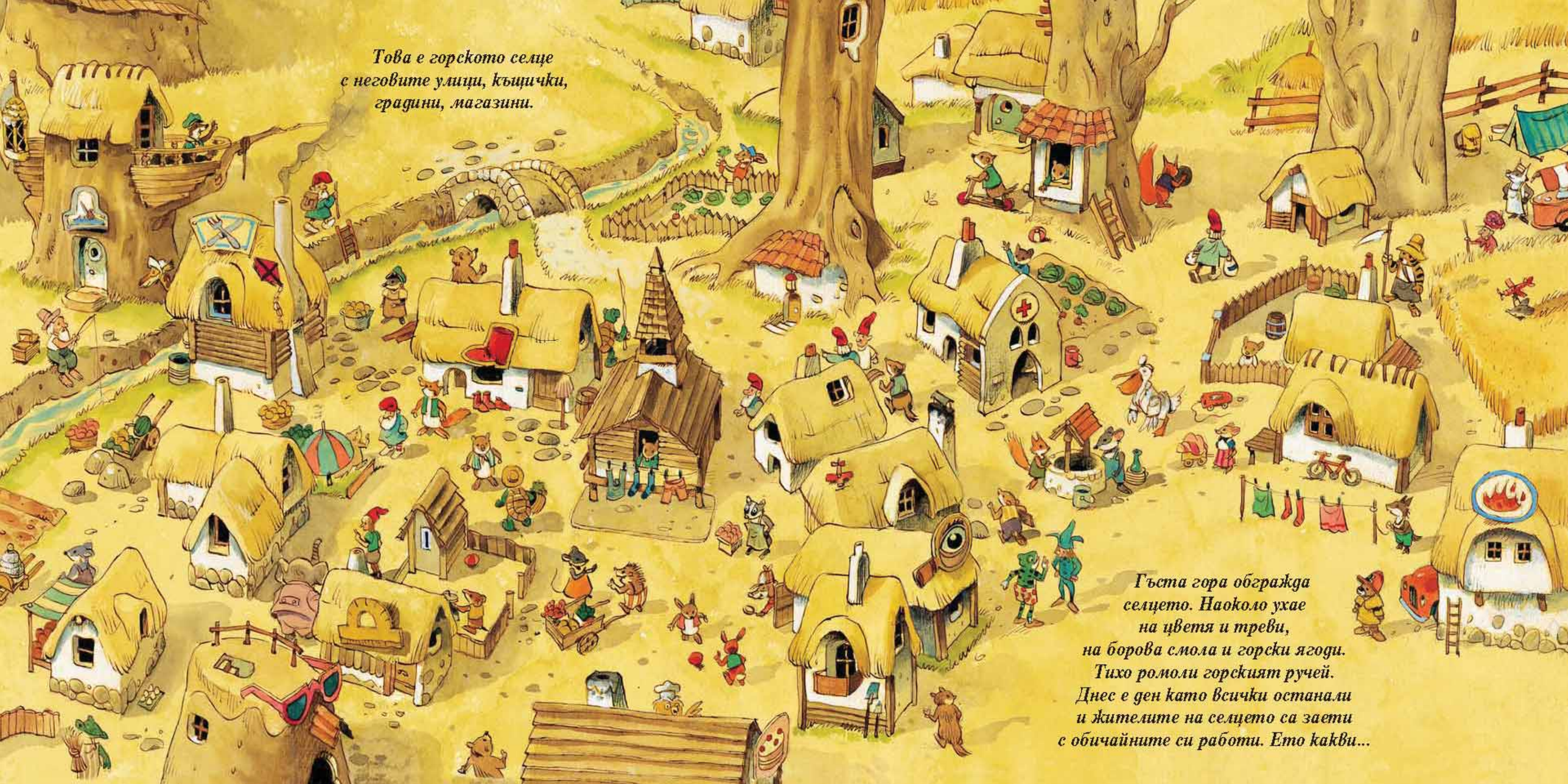

Това е горското селце
с неговите улици, къщички,
градини, магазини.

Гъста гора обгражда
селцето. Наоколо ухае
на цветя и треви,
на борова смола и горски ягоди.
Тихо ромоли горският ручей.
Днес е ден като всички останали
и жителите на селцето са заети
с обичайните си работи. Ето какви...

Торбата на мама Мишорана

Кенгуруто Ру беше обущар и поправяше ботушките на горските джуджета. Ру кроеше, режеше, лепеше, шиеше, мама Скоки му помагаше, а кенгурчето Мики сладко дремеше в торбата ѝ.

Към обед в обущарницата влезе мишчицата Мишорана. Край нея тичаха двете ѝ мишлета. Препъваха се, падаха, ставаха, накрая събориха един голям ботуш и разляха лепилото. Настъпи страшна олелия.

– Завиждам ти, Скоки! – въздъхна мама Мишорана. – Имаш късмет с това кротко кенгурче и с тази твоя торба!

– Ще измислим нещо и за твоите палавници! – засмя се обущарят Ру. – Ей сега ще ги укротим!

Той взе игла и конец и – хоп-хоп-хоп! – уши торба за мама Мишорана.

– Готово! Слагай мишлетата в нея.

Мама Мишорана беше много щастлива – новата ѝ торба беше удобна и красива, а палавите мишлета много обичаха да ги носи в нея.

Очилата на вълшебника Мърморко

Вълшебникът Мърморко беше в лошо настроение. От известно време не виждаше добре и постоянно се препъваше.

– Време е да си направя очила! – измърмори той накрая и се запъти към горската оптика на чичко Къртичко.

– Искам очила. Искам да са хубави. Трябва да ми отиват и да не ме загрозяват! – поръча вълшебникът.

Чичко Къртичко се замисли. Какво да направи?

Според него вълшебникът Мърморко беше доста грозен и без очила.

– Такааа... – каза накрая чичко Къртичко. – Ще ти направя прозрачни очила. С прозрачни стъкла и с прозрачна рамка. Толкова прозрачни, че няма да се виждат. Но освен тях ще ти направя и нормални очила. Ще ги слагаш сутрин, след ставане от сън, за да видиш къде си оставил прозрачните си очила.

Най-красивият букет

Джуджето Чипоноско беше влюбено.
Беше загубило ума си по Розовата феичка,
най-красивата от всички горски феи.
Искаше да ѝ подари нещо, но не какво да е,
а нещо много красиво. Какво, какво, какво?
Джуджето Чипоноско мисли, мисли, мисли
и накрая измисли. Реши да отиде при козата
Рожка, с която бяха добри приятели.

– Добър ден! Искам букет
от най-най-най-красивите цветя
от твоята градина! – помоли Чипоноско.

Козата взе градинарските ножици
и се зае за работа. Кръц, кръц, кръц! –
заскърцаха ножиците. Бяла маргаритка,
жълта иглика, синя камбанка, теменужка,
мак... Кръц, кръц, кръц... И ето го букета –
най-красивия, който някой някога е виждал!

– Ах, колко е хубав! –
извика Чипоноско.
И беше много
щастлив, защото и Розовата фея
щеше да е щастлива.

Вода за всеки

Щраусът Дуду се натовари
с куп тръби. Едва ги носеше.
Той беше водопроводчик
на горското селце
и трябваше да прекара
вода от горския поток
до всички горски къщички.
Всички в селото искаха
да имат течаща вода, но освен
това всеки поръча и по нещо
специално: баба Меца искаше душ, козата
Рожка – напоителна система за цветната
градина, а жабокът Зеленушко – плувен басейн.

Щраусът свърши много работа
и се умори, но накрая си каза:

– Ще направя нещо
и за себе си!

И той прекара една
тръба право до чашата
със сок на масичката
до креслото, в което
си почиваше.